

вейкова поличава въ онѣзи мѣста, кждето съ на-
белязване само на 2—3 черти образътъ оживява:

А невѣста въ ржце зела
мжжка рожба, първо чедо,
никомъ е чело привела,
сълзи рони до два реда . . .

Благо усмихнатъ, старий стопанинъ
тихомъ пристъпи при коледари
отъ шаренъ поясъ вади кесия —
да се за пѣсень отплати съ дари...

Живописеца и тълкувателя на бита ви-
ждаме и въ „Нераздѣлни“ — омайваща съ тжж-
ната си баладичностъ, въ „Чумави“, „Змейново
либе“, „Късметъ“, „Въ Потайна доба“, „Гостъ“,
„Гурбетчия“ и „Майчина пѣсень“.

Въ нѣкои отъ тѣзи пѣсни . . . („Нераз-
дѣлни“, „Чумави“, „Змейново либе“ и „Късметъ“) виждаме и начина, по който Славейковъ изпол-
зува народнитѣ творения — заема отъ тѣхъ
мотиви, образи и изразни сръдства, за да сътво-
ри „свои“ приизведения.

ЧУМАВИ. Много близка по съдържание съ на-
родната пѣсень е „Чумави“. При все това, балада-
та на Славейкова съвсемъ не е повторение на
„Лазаръ и Петкана“. Въ „Чумави“ има известно
индивидуално очертаване на лицата и психоло-
гическо изображение, каквито липсватъ въ на-
родната пѣсень. Особено се запомнятъ тежката
клетва на майката, съ това изразително сравне-
ние: „И сякаше змии се впиватъ дълбоко въ
сърдцето ми майчини клетви“, и нарастващата
тревога, която завършва съ ужасъ, у Петкана
при пжтуването ѝ съ Лазара.

ЗМЕЙНОВО ЛИБЕ. И въ „Змейново либе“
центърътъ е въ психологическото преживяване—